

El cas Montoro

SEGUEIX EL TEMA

L'efecte papallona del cas Montoro

Leer en castellano

Read in English

Una farmàcia a Barcelona en una imatge d'arxiu. RUTH MARIGOT

Antoni Torres Vergara 06/08/2025

SEGUEIX-ME

Farmacèutic, president de la Federació d'Associacions de Farmàcies de Catalunya (FEFAC) i vicepresident de PIMEC

Any 2012-2013. Els ciutadans retiraven els seus medicaments a la farmàcia, però molts ho feien amb l'angoixa de pensar què passaria si aquestes deixàvem de poder comprar-los. Ara sabem que tot allò podia haver estat evitable.

Inscriu-te a la newsletter Pensem

Les opinions que et fan pensar, t'agradin o no

INSCRIU-T'HI

Durant anys, les farmàcies catalanes vam suportar personalment uns impagaments i endarreriments que posaven en risc no només la nostra activitat, sinó, sobretot, el dret dels ciutadans a accedir als seus tractaments sense interrupcions. No vam fallar. Però ho vam pagar car. I no parlo només d'economia.

L'impacte va recaure sobre la població. Molts ciutadans, tot i poder continuar recollint els seus medicaments, sabien — perquè ho sentien a les notícies, perquè ho comentava el veïnat, perquè ho intuïen — que aquell servei essencial penjava d'un fil. I van viure amb l'angoixa de pensar què passaria si un dia no hi havia prou estoc, si la farmàcia del barri o del poble es veia obligada a tancar o si, senzillament, la roda deixava de girar.

Ara, amb la llum que projecta la polèmica actual, s'ha obert de nou una ferida que no tanca, perquè a València i Múrcia, de nou, les farmàcies no han cobrat puntualment. Ens assabentem que, mentre les farmàcies avançàvem diners per garantir l'accés universal als medicaments, al ministeri d'Hisenda i l'Agència Tributària podien estar-se produint presumptes tractes privilegiats amb grans corporacions i casos de corrupció reduint ingressos. Una administració que *ens* fallava a nosaltres —i, per extensió, a la ciutadania— mentre permetia, si es confirma judicialment, que els poderosos influïssin en la redacció de lleis a mida dels seus interessos, compensant la falta d'ingressos amb endarreriments en els pagaments als més petits, les pimes com les farmàcies.

Aquesta doble moral institucional, denunciada amb contundència per Antoni Cañete, president de la Plataforma Multisectorial contra la Morositat (PMcM), és la que fa més mal. Les normes que haurien d'haver evitat el patiment pels impagaments o endarreriments es bloquejaven, i encara ho estan. Les sancions contra la morositat mai no arribaven. I el petit proveïdor —com la farmàcia i tantes altres pimes— continuava sent el dany col·lateral d'un sistema que, quan calla, consent.

Com a farmacèutics, ens vàrem unir per reclamar solucions a les administracions, sense deixar el ciutadà de banda, ni utilitzar-lo com a ostatge per pressionar, primer la Federació d'Associacions de Farmàcies de Catalunya (Fefac) i el Consell de Col·legis de Farmacèutics i, després, amb Pimec, Conpymes, i

les Cambres de Comerç vam resistir i actuar com a sector essencial.

El petit proveïdor —com la farmàcia i tantes altres pimes— continuava sent el dany col·lateral d'un sistema que, quan calla, consent

Com a societat, no ens ho podem permetre de nou. Per això cal exigir transparència, responsabilitat i respecte pels que aixequem la persiana cada dia per fer funcionar el país. Però també cal organitzar-se més perquè la veu de les microempreses i autònoms ha de sonar a les institucions, al pont de comandament, on mai ha sonat amb veu pròpia i independent, a través d'organitzacions com la Fefac, Pimec i Conpymes.

La farmàcia no és només salut: com la resta de pimes, és economia, és territori, és estabilitat, és cohesió social, és equitat, arrelament i és proximitat. I, sobretot, és un servei públic essencial, amb titularitat i responsabilitat privada, d'un autònom.

El presumpte cas de corrupció no només ens indigna pel que revela, sinó pel que simbolitza. Perquè cada vegada —i aquesta no és la primera— que l'administració no paga a temps o no gestiona exclusivament per l'interès comú, qui en pateix les conseqüències, d'una forma o d'una altra, és sempre el ciutadà. I cada vegada que un poderós pot canviar una norma en benefici

propi, una part de la democràcia social s'erosiona i un altre cop, finalment, ho pateix el ciutadà. Si no volem tornar a viure allò que ja vam viure, hem de recordar, exigir i actuar. El futur no pot quedar en mans dels mateixos errors.